

Αριθμός απόφασης 16154/2009
(Αριθμός κατάθεσης αγωγής/29-11-2007)
(Αριθμός κατάθεσης παρεμπόπτουσας αγωγής/14-02-2008)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
(άρθρο 681 Α ΚΠολΔ)

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Μαριέπα Μαυρή, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα Α. Αντωνιάδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του την 5η Νοεμβρίου 2008, για να δικάσει την με αριθμό κατάθεσης/29-11-2007 αγωγή και την με αριθμό κατάθεσης/14-02-2008 παρεμπόπτουσα εξ αναγωγής αγωγή, με αντικείμενο αυτοκινητική διαφορά, μεταξύ:

A. ΑΓΩΓΗ

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ε. Χ. του Γ, κατοίκου Ρ. Θεσσαλονίκης, οδός Λ., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου του Αγγέλου Γρόλλιου (ΔΣΘ ΑΜ 3125) και κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ : 1) Ν. Λ. του Ν., κατοίκου Αγ. Παύλου Θεσσαλονίκης, οδός Β., η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2) Ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία «ΙΝΤΕΡΑΜΕΡΙΚΑΝ», που εδρεύει στην Αθήνα (Λ. Συγγρού 350) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Παναγιώτη Ταλιαμπέ (Δ.Σ.Θ ΑΜ 7076) και 3) Εταιρίας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «Π. ΕΠΕ», που εδρεύει στην Αθήνα (Λ. Συγγρού 40 - 42 Α) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Θεοδώρας Χατζηπαντελίδου (ΔΣΘ ΑΜ 5286), που κατέθεσαν προτάσεις.

B. ΠΑΡΕΜΠΟΠΤΟΥΣΑ (ΕΞ ΑΝΑΓΩΓΗΣ) ΑΓΩΓΗ

ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΠΟΠΤΟΝΤΩΣ (ΕΞ ΑΝΑΓΩΓΗΣ) ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης Ασφαλιστικής Εταιρίας με την επωνυμία «ΙΝΤΕΡΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΖΗΜΙΩΝ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Λ. Συγγρού αρ. 350, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Παναγιώτη Ταλιαμπέ (Δ.Σ.Θ Δ ΑΜ 7076), που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΠΑΡΕΜΠΟΠΤΟΝΤΩΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1. Ν. Λ. του Ν., κατοίκου Αγίου Παύλου Θεσσαλονίκης, οδός Β., η οποία δεν παραστάθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και 2. Εταιρίας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «Π. Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Λ. Σ. 40-42 Α, νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της

Θεοδώρας Χατζηπαντελίδου (ΔΣΘ ΑΜ 5286) και κατέθεσε προτάσεις.

Η συζήτηση της υπόθεσης ζητήθηκε με τις από 29-11-2007 και 14-02-2008 και με αριθμό κατάθεσης/29-11-2007 και/14-02-2008 κύρια αγωγή από αυτοκινητική διαφορά και παρεμπόπτουσα εξ αναγωγής αγωγή αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου και προσδιορίστηκε δικάσιμος για την πρώτη εξ αυτών η 19-02-2008, μετά από αναβολή η 06-05-2008 και μετά από αναβολή η στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη και γράφτηκε στο πινάκιο με αύξοντα αριθμό 9Α και για την δεύτερη η 06-05-2008 και μετά από αναβολή η στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη και γράφτηκε στο πινάκιο με αύξοντα αριθμό 8Α.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και την εκφώνηση της από τη σειρά του οικείου πινακίου, παραστάθηκαν οι διάδικοι, όπως σημειώνεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι αυτών, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και τις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν ο εναγόμενος δεν εμφανιστεί κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ή εμφανιστεί και δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, το δικαστήριο εξετάζει αυτεπάγγελα ποιος επισπεύδει τη συζήτηση. Αν την επισπεύδει ο απολειπόμενος διάδικος η υπόθεση συζητείται σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι, αν όμως την επισπεύδει ο αντίδικος του, τότε ερευνάται αν ο απολειπόμενος ή μη παριστάμενος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η κλήση για τη συζήτηση δεν επιδόθηκε ή επιδόθηκε, αλλά όχι νόμιμα, το δικαστήριο κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση και η υπόθεση επαναφέρεται με νέα κλήση.

Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την εκφώνηση της από 29-11-2007 αγωγής από τη σειρά του οικείου πινακίου η πρώτη εναγόμενη Ν. Α. του Ν. δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο. Από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από τον ενάγοντα υπ' αριθ.Δ/10-01-2008 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Ηρακλείου Κρήτης Χ. Κ., προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο 19-02-2008, οπότε η συζήτηση αναβλήθηκε ερήμην της προαναφερόμενης εναγόμενης για τη δικάσιμο 06-05-2008 και ακολούθως για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε, στην προαναφερόμενη εναγόμενη ως κάτοικο Ηρακλείου Κρήτης, οδός Παρασκευοπούλου αριθμός 22 β και παραλήφθηκε, όπως αναφέρεται στην έκθεση, από την Κ. Α. ως σύνοικο αδελφή αυτής, λόγω απουσίας της τελευταίας. Η επίδοση όμως αυτή είναι άκυρη, ως μη νόμιμη, καθόσον ως τόπος κατοικίας της πρώτης εναγόμενης στο εισαγωγικό της αγωγής δικόγραφο αναφέρεται ο Άγιος Παύλος Θεσσαλονίκης, οδός Βλατάδων αριθμός 1, χωρίς οποιαδήποτε αναφορά για προσωρινή διαμονή αυτής στο Ηράκλειο Κρήτης. Επομένως, πρέπει, να κηρυχθεί

απαράδεκτη η συζήτηση της από 29-11-2007 (αριθμός κατάθεσης αγωγής 54855/29-11-2007) αγωγής ως προς την πρώτη εναγόμενη.

Με την από 29-11-2007 κρινόμενη αγωγή του ο ενάγων εκθέτει ότι από υπαιτιότητα της πρώτης εναγόμενης οδηγού του με αριθμό κυκλοφορίας Υ...Ι.Χ.Ε αυτοκινήτου (JEEP), ιδιοκτησίας της τρίτης εναγόμενης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης, που ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη στη δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρία, έλαβε χώρα σε χρόνο, τόπο και κάτω από τις συνθήκες που εκτίθενται στην αγωγή, σύγκρουση οχημάτων, συνεπεία της οποίας τραυματίστηκε και καταστράφηκε ολοσχερώς το αυτοκίνητο του. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητεί να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, η πρώτη εξ αυτών και με προσωπική κράτηση, να του κατάβάλουν σε ολόκληρο ο καθένας, το συνολικό ποσό των 12.665.11€, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της ζημίας (θετικής) και ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στα δικαστικά του έξοδα. Η αγωγή αυτή, για το αντικείμενο της οποίας έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. τα υπ' αριθ. 137888, 296961 και 130476 αγωγόσημα με τα επικολληθέντα σ' αυτά ένσημα υπέρ Τ.Ν.), αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά το μέρος που αφορά τις δεύτερη και τρίτη εναγόμενες (αρθρ. 16 περ. 12, 35 ΚΠολΔ), κατά την ειδική διαδικασία των διατάξεων των άρθρων 681 Α ΚΠολΔ σε συνδυασμό προς τα άρθρα 666, 667, 670 έως 676 του ιδίου Κώδικα και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 914, 297, 298, 299, 330 εδ. β'. 481 επ., 926, 932, 346 ΑΚ., 2, 4, 9 και 10 του ν. ΓΠΝ/1911, 6 και 10 Ν. 489/1976, 907, 908 παρ.δ' και 176 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω η βασιμότητα της και από ουσιαστική άποψη. Η διάταξη του άρθρου 7 του ν. ΓΠΝ/1911 ορίζει ότι «η της αποζημιώσεως αγωγή παραγράφεται εντός δύο ετών από της ημέρας του ατυχήματος». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει, ότι η παραπάνω διετής παραγραφή αρχίζει, ενόψει και του άρθρου 241 ΑΚ, όχι από την ίδια ημέρα, αλλά από την επόμενη ημέρα του ατυχήματος. Μέσα στη διετία αυτή πρέπει να ολοκληρωθεί η άσκηση της αγωγής (ΚΠολΔ 215), δηλαδή κατάθεση στη γραμματεία του δικαστηρίου και επίδοση αυτής στον εναγόμενο. Αν η επίδοση γίνει μετά τη συμπλήρωση της διετίας επιτρέπεται από τον εναγόμενο η ένσταση της διετούς παραγραφής. Και στη διετή αυτή παραγραφή ισχύουν οι γενικές ρυθμίσεις του ΑΚ ως προς τη διακοπή (ΑΚ 255 επ) και αναστολή της παραγραφής (ΑΚ 260 επ.). Ειδικά, με την άσκηση της αγωγής, επέρχεται διακοπή της παραγραφής (ΑΚ 261).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του ν. ΓΠΝ/1911 που διατηρήθηκε σε ισχύ μετά την εισαγωγή του ΑΚ με τα άρθρα 47 και 114 ΕισΝΑΚ «δια πάσαν υπό του αυτοκινήτου, κατά την λειτουργίαν του ζημίαν προς τρίτους ενέχονται εις αποζημιώσιν ο δε οδηγός και ο, κατά το άρθρο 2 κάτοχος, ο δε ιδιοκτήτης εν τη περιπτώσει είναι τοιούτος άλλος ή ο κάτοχος, ενέχεται μέχρι της αξίας του αυτοκινήτου, το οποίο παραχωρών εις το ζημιωθέν πρόσωπο δύναται κατά την κρίσιν του δικαστηρίου ν' απαλλαγεί πάσης άλλης αποζημιώσεως». Από

την άνω διάταξη συνάγεται ότι, επειδή η ευθύνη του ιδιοκτήτη του ζημιογόνου αυτοκινήτου θεμελιώνεται ανεξάρτητα από το αν αυτός κατά το χρόνο του ατυχήματος είναι οδηγός ή κάτοχος (αντικειμενική ευθύνη), ο νόμος για να μετριάσει την αυστηρότητα της αντικειμενικής ευθύνης του ιδιοκτήτη, ο οποίος δεν είναι κάτοχος ή οδηγός, περιορίζει ποσοτικά την ευθύνη του μέχρι την αξία του ζημιογόνου αυτοκινήτου κατά τον αμέσως πριν το ατύχημα χρόνο. Ο περιορισμός αυτός της ευθύνης, που αντιτάσσεται μόνο κατά τη βάση της αγωγής από τον ΓΠΝ/1911 και όχι κατά την ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 914, 922, 923 ΑΚ, ή άλλη ειδική διάταξη, γίνεται με τη μορφή ένστασης που έχει ως βάση ότι ο εκάστοτε ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου δεν είναι συγχρόνως και κάτοχος ή οδηγός αυτού, για το ορισμένο δε αυτής εκτός απ' ότι πρέπει να εκτίθεται το στοιχείο αυτό δηλαδή ότι ο ιδιοκτήτης δεν είναι και κάτοχος (ή οδηγός), απαιτείται επί πλέον να προσδιορίζεται η αγοραία αξία του αυτοκινήτου στο πριν από το ατύχημα χρόνο (ΕφΚερκ 282/2007 ΕπΣυγκΔικ 2008. 387 0388 και Αθαν. Κρητικό Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδοση 1998, αριθ. 1408,1409, 1413 και 1415).

Στην προκειμένη περίπτωση, η τρίτη εναγόμενη της κύριας αγωγής εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Π. ΕΠΕ» με τις νομοτύπως κατατεθείσες προτάσεις της και με δήλωση της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της που καταχωρίσθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού προβάλλει την ένσταση παραγραφής της κατ' αυτής ασκηθείσας αγωγής κατ' άρθρο 7 του ν. ΓΠΝ/1911, ισχυριζόμενη ότι έχει συμπληρωθεί διετία από την ημέρα του ατυχήματος (02-12-2005) έως την 02-12-2007 και η αγωγή της επιδόθηκε την 03-12-2007 και έως την επίδοση δεν μεσολάβησε διακοπτικό γεγονός. Η ανωτέρω ένσταση είναι νόμιμη στηριζόμενη στην ως άνω διάταξη. Ο ενάγων σε απάντηση της ένστασης ισχυρίζεται ότι έχει διακοπεί η παραγραφή, διότι από την ημέρα του ατυχήματος που είχε επικοινωνία με την τρίτη εναγόμενη αυτή εμφανιζόταν ως ιδιοκτήτρια του ζημιογόνου αυτοκινήτου με έγκυρη σύμβαση μίσθωσης την οποία ουδέποτε κατήγγειλε. Ο ισχυρισμός αυτός και αν ακόμη θεωρηθεί ως αντένσταση είναι απορριπτέα ως αόριστη, καθόσον δεν επικαλείται αν η ανωτέρω εναγόμενη αναγνώρισε την αξίωση του με οποιοδήποτε τρόπο ώστε να έχει επέλθει η διακοπή του άρθρου 260 ΑΚ. Περαιτέρω όμως απορριπτέα ως ουσιαστικά αβάσιμη είναι και η ένσταση της τρίτης εναγόμενης διότι από την επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας προκύπτει ότι το ατύχημα συνέβη την 02-12-2005 και, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα νομική σκέψη, από την επομένη ημέρα του ατυχήματος, κατ' άρθρο 241 ΑΚ έως την επίδοση της αγωγής την 03-12-2007, που ήταν η τελευταία ημέρα της προθεσμίας παραγραφής δεν είχε συμπληρωθεί η διετία. Περαιτέρω η τρίτη εναγόμενη εταιρία με τις προτάσεις της ισχυρίζεται ότι κατά το χρόνο του ατυχήματος δεν ήταν κάτοχος του ζημιογόνου αυτοκινήτου, καθόσον στα πλαίσια της δραστηριότητας της είχε εκμισθώσει αυτό από 08-01-2001 έως 31-12-2001 στον Χ. Μ., ο οποίος δεν της το επέστρεψε μετά τη λήξη της μίσθωσης, αλλά το κατείχε αυτογνωμόνως και είχε παραχωρήσει τη χρήση του στην πρώτη εναγόμενη οδηγό. Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά άρνηση της αγωγής, εφόσον όμως η εναγόμενη κατατείνει στον περιορισμό της ευθύνης της κατ' άρθρο 4 του

ν.ΓπΝ/1911 συνιστά μεν ένσταση, πλην όμως είναι, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα νομική σκέψη, απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, καθόσον αυτή δεν επικαλείται ποια η αξία του φερόμενου ως ζημιογόνου αυτοκινήτου κατά το χρόνο πριν από το τροχαίο ατύχημα ή κατά το χρόνο της συζήτησης της αγωγής.

Περαιτέρω από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι κατά την εκφώνηση της από 14-02-2008 παρεμπιπτούσας αγωγής από τη σειρά του οικείου πινακίου η πρώτη παρεμπιπτόντως εναγόμενη Ν. Λ. του Ν. δεν εμφανίστηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο. Από την έρευνα των εγγράφων της δικογραφίας προκύπτει ότι τη συζήτηση αυτής επισπεύδει η παρεμπιπτόντως ενάγουσα ανώνυμη ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «INTEPAMERIKAN ELLHNIKH ETAIRIA ASFALISSEWS ZHMION A.E.», η οποία όμως δεν κλήτευσε την προαναφερόμενη, ήτοι δεν επιδόθηκε στην πρώτη παρεμπιπτόντως εναγόμενη ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης παρεμπιπτούσας αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση αυτής για τη δικάσιμο 06-05-2008, οπότε η συζήτηση αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας ερήμην αυτής καθόσον δεν προκύπτει παράσταση αυτής ούτε επικαλείται τέτοια η προαναφερόμενη ενάγουσα και ως εκ τούτου η αναβολή και η εγγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο δεν μπορεί να ισχύσει ως κλήτευση ως προς όλους τους διαδίκους. Συνακόλουθα, πρέπει, να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της παρεμπιπτούσας αγωγής ως προς την πρώτη παρεμπιπτόντως εναγόμενη Ν. Α..

Με την από 14-02-2008 παρεμπιπτούσα αγωγή της η δεύτερη εναγόμενη της κύριας αγωγής ανώνυμη ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «INTEPAMERIKAN ELLHNIKH ETAIRIA ASFALISSEWS ZHMION A.E.» εκθέτει ότι και εναντίον της ασκήθηκε η ως άνω κύρια αγωγή, την οποία επισυνάπτει σ' αυτήν, λόγω του ότι το ζημιογόνο όχημα οδηγούμενο από την πρώτη παρεμπιπτόντως εναγόμενη Ν. Λ., την οποία είχε προσθήσει στην οδήγηση του η δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγόμενη, ως ιδιοκτήτρια αυτού, κατά τον χρόνο του ατυχήματος ήταν ασφαλισμένο στην ίδια για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη. Ότι σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 11 παρ. 1 του Ν. 489/1976 και 25 παρ. 8 της Κ4/585/78 απόφασης του Υπουργού Εμπορίου αποκλείονται από την ασφάλιση ζημίες που προκλήθηκαν κατά το χρόνο που το ασφαλισμένο όχημα οδηγείται από άτομο που τελεί υπό την επίδραση οινόπνευματος. Ότι σύμφωνα με τους γενικούς όρους του με αριθμό 7344556 ασφαλιστηρίου συμβολαίου στις γενικές εξαιρέσεις του άρθρου 8 έχει οριστεί ότι αποκλείονται από την ασφάλιση ζημίες προξενούμενες κατά το χρόνο που ο οδηγός του αυτοκινήτου τελούσε υπό την επίδραση οινόπνευματος ή τοξικών ουσιών, κατά τις προϋποθέσεις του άρθρου 42 του ΚΟΚ και τους όρους αυτούς οι παρεμπιπτόντως εναγόμενοι τους αποδέχθηκαν. Ότι η πρώτη παρεμπιπτόντως εναγόμενη οδηγούσε κατά τον χρόνο του ατυχήματος το ασφαλισμένο αυτοκίνητο υπό την επίδραση οινόπνευματος, καθόσον σε εξέταση που της έγινε με ηλεκτρονική συσκευή αλκοολομέτρου διαπιστώθηκε και στις δύο μετρήσεις ότι η περιεκτικότητα στον οργανισμό της οινόπνευματος ήταν 0,71 χιλιοστά του

γραμμαρίου ανά λίτρο εκπνεόμενου αέρα. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητεί, μετά από νόμιμο περιορισμό του αιτήματος της από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό, να αναγνωρισθεί ότι οι παρεμπιπτόντως εναγόμενες υποχρεούνται να της καταβάλουν σε ολόκληρο η κάθε μια κάθε ποσό που τυχόν θα υποχρεωθεί να καταβάλει στον ενάγοντα της κύριας αγωγής για κεφάλαιο, πλέον τόκων και εξόδων, με το νόμιμο τόκο από την καταβολή του στον ανωτέρω. Επίσης ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστούν οι παρεμπιπτόντως εναγόμενες στη δικαστική της δαπάνη. Η παρεμπιπτούσα αυτή αγωγή, αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται, ως προς την δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγόμενη, για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρο 16 περ. 12 ΚΠολΔ), κατά την ειδική διαδικασία των διατάξεων των άρθρων 681 Α ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 666, 667, 670 έως 676 του ίδιου Κώδικα και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις στις οποίες στηρίζεται και η κύρια αγωγή, καθώς επίσης και στις διατάξεις των άρθρων 361, 330 εδ. α', 341 ΑΚ, 11 παρ.1 Ν. 489/76, 69 παρ. 1 ε', 70 και 176 ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το οποίο είναι απορριπτικό ως μη νόμιμο, καθόσον προσωρινά εκτελεστή κηρύσσεται μόνο η καταψηφιστική απόφαση (ΕφΑΘ 3702/1986 ΕλλΔνη 1986.706). Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω η βασιμότητα της και από ουσιαστική άποψη.

Η ανωτέρω κύρια αγωγή και η παρεμπιπτούσα αγωγή πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν, λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας, καθόσον αφορούν αξιώσεις που απορρέουν από το ίδιο αυτοκινητικό ατύχημα, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και στην αρμοδιότητα του ίδιου Δικαστηρίου και από τη συνεκδικασή τους διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης (άρθρα 31 και 246 του ΚΠολΔ).

Η δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγόμενη εταιρία με δήλωση της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου η οποία καταχωρίστηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού και με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις της ισχυρίζεται ότι κατά το χρόνο του ατυχήματος δεν ήταν κάτοχος του με αριθμό κυκλοφορίας ΥΖΚ Π Ι.Χ. Ε αυτοκινήτου, αλλά ως διατηρούσα επιχείρηση εκμίσθωσης αυτοκινήτων είχε εκμισθώσει αυτό στον Χ. Μ. για το χρονικό διάστημα από 08-01-2001 έως 31-12-2001 και έκτοτε δεν της το επέστρεψε, αλλά κατέλαβε με τη βία την κατοχή αυτού και είχε την εκμετάλλευσή του. Ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος κατατείνει στον περιορισμό της ευθύνης της κατ' άρθρο 4 του ν. ΓπΝ/1911, μέχρι την αξία του ζημιογόνου αυτοκινήτου, συνιστά μεν ένσταση, πλην όμως είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, λόγω αοριστίας, καθόσον αυτή δεν επικαλείται ποια η αξία του φερόμενου ως ζημιογόνου αυτοκινήτου κατά το χρόνο πριν από το τροχαίο ατύχημα ή κατά το χρόνο της συζήτησης της αγωγής.

Η σύμβαση ασφάλισης κατά το άρθρο 1 του Ν 2496/1997, ο οποίος ισχύει από 17-11-1997, συνάπτεται με απλή συμφωνία των συμβαλλομένων (πρόταση και αποδοχή), σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες του αστικού δικαίου. Το άρθρο 1 του ανωτέρω νόμου, το οποίο ως γενική διάταξη εφαρμόζεται και στην ασφάλιση αστικής ευθύνης από ατυχήματα αυτοκινήτων, ορίζει στην παράγραφο 1 αυτού

ότι «με την ασφαλιστική σύμβαση η ασφαλιστική επιχείρηση (ασφαλιστής) αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει, έναντι ασφαλιστή, στον συμβαλλόμενο της (λήπτη της ασφάλισης) ή σε τρίτον παροχή (ασφάλισμα) σε χρήμα ή, εφόσον υπάρχει ειδική συμφωνία, άλλη παροχή σε είδος, όταν επέλθει το περιστατικό από το οποίο συμφωνήθηκε να εξαρτάται η υποχρέωση του (ασφαλιστική περίπτωση)». Περαιτέρω, από την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων (ΑΚ 361) προκύπτει η δυνατότητα των μερών στη σύμβαση ασφάλισης αστικής ευθύνης από ατυχήματα αυτοκινήτων να συμφωνήσουν περιπτώσεις απαλλαγής του ασφαλιστή, όταν συντρέξουν οι συμφωνούμενες από τα μέρη περιπτώσεις. Μία από αυτές είναι και η προβλεπόμενη από την παράγραφο 8 του άρθρου 25 της Κ4/585/1978 ΑΥΕ, όταν η ζημιά προξενείται σε χρόνο που ο οδηγός του αυτοκινήτου τελεί υπό την επίδραση οινοπνεύματος ή τοξικών ουσιών κατά την έννοια και τις προϋποθέσεις του άρθρου 42 του ΚΟΚ (δηλαδή του τότε ισχύοντος ν. 614/1977) (ΑΠ 602/2008 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α). Η οδήγηση υπό την επίδραση οινοπνεύματος ή τοξικών ουσιών εμφανίζεται μεν στη διάταξη του άρθρου του άρθρου 6 β' παρ. 1, εδ. β' Ν. 489/76 ως εξαίρεση της ευθύνης του ασφαλιστή έναντι του ασφαλισμένου, όμως στην ουσία πρόκειται για κεκαλυμμένο ασφαλιστικό βάρος, στην παράβαση του οποίου υποπίπτει ο ασφαλισμένος, εφόσον βαρύνεται με υπαιτιότητα (συνήθως βαρεία ή ελαφρά αμέλεια). Το παραπάνω ασφαλιστικό βάρος αφορά και απευθύνεται σε κάθε ασφαλιζόμενο πρόσωπο. Δηλαδή όχι μόνο στον οδηγό, αλλά και στον κάτοχο ή ιδιοκτήτη αν αυτοί είναι πρόσωπα διαφορετικά από τον οδηγό. Αυτό σημαίνει ότι ο ασφαλιστής δύναται κατ' αρχήν, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου, να ασκήσει αναγωγή κατά του κατόχου και ιδιοκτήτη που είναι πρόσωπα διαφορετικά από τον εν μέθην οδηγό. Όμως για να τελεσφορήσει τελικά η αναγωγή αυτή θα πρέπει τα παραπάνω πρόσωπα να βαρύνονται με υπαιτιότητα για την παράβαση αυτή. Αυτό συμβαίνει όταν ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου παραχωρεί την οδήγηση αυτού σε πρόσωπο για το οποίο γνωρίζει ότι συνεπεία προηγούμενης ανάλωσης οινοπνεύματος δεν είναι ικανό προς ασφαλή οδήγηση. Αν όμως σε ένα τέτοιο ιδιοκτήτη δεν μπορεί να καταλογιστεί τέτοια υπαιτιότητα γιατί δεν γνώριζε τη μέθη του οδηγού ούτε μπορούσε να την αποτρέψει, τότε ένα τέτοιος ιδιοκτήτης δεν υπόκειται στην αναγωγή του ασφαλιστή (βλ. Αθανάσιο Κρητικό Αποζημίωση από Αυτοκινητικά Ατυχήματα, έκδοση 2008, αριθ. 60, 61 και 62 σελ. 647). Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, οι οποίες καταχωρίστηκαν στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, των φωτογραφιών που η γνησιότητα τους δεν αμφισβητείται, καθώς και όλων των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, για μερικά των οποίων γίνεται ειδική αναφορά παρακάτω, χωρίς όμως να παραλειφθεί κάποιο για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και το απόσπασμα δελτίου οδικού τροχαίου ατυχήματος υλικών ζημιών, που εκτιμάται ελεύθερα στην παρούσα δίκη ως δικαστικό τεκμήριο και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και όσα συνομολογεί η δεύτερη εναγόμενη, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Την 02-12-2005, περί ώρα 02.55, το με αριθμό κυκλοφορίας ΝΑ-4152 Ι.Χ.Ε αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του ενάγοντος της

κύριας αγωγής Ε. Χ., οδηγούμενο από τον ίδιο, εκινείτο στην πόλη της Θεσσαλονίκης, επί της οδού Μ. Αλεξάνδρου (παραλιακή), με κατεύθυνση προς τα ανατολικά. Η προαναφερόμενη οδός είναι μονής κατεύθυνσης. Κατά τον ίδιο ως άνω χρόνο το με αριθμό κυκλοφορίας ΥΖΚ Π Ι.Χ. Ε αυτοκίνητο (JEEP), ιδιοκτησίας της τρίτης εναγόμενης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Π. ΕΠΕ» και τον διακριτικό τίτλο «Α.», που δραστηριοποιείται στην εκμίσθωση αυτοκινήτων, που ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη στη δεύτερη εναγόμενη (παρεμπιπτόντως ενάγουσα) ανώνυμη ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «ΙΝΤΕΡΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΖΗΜΙΩΝ Α.Ε.», οδηγούμενο από την Ν. Λ., εκινείτο επί της ίδιας ως άνω οδού όπισθεν του προαναφερόμενου. Όταν το ΥΖΚ Ι.Χ.Ε αυτοκίνητο (JEEP), έφθασε προ της διασταύρωσης της οδού Λ. Μ. Αλεξάνδρου με την Αγ. Τριάδος, όπου η κυκλοφορία των οχημάτων ρυθμίζεται με φωτεινούς σηματοδότες, προσέκρουσε με το εμπρόσθιο δεξιό τμήμα του στο οπίσθιο αριστερό τμήμα του ΝΑ Ι.Χ.Ε αυτοκινήτου του ενάγοντος που είχε διακόψει προσωρινά την πορεία του λόγω ένδειξης του σηματοδότη ερυθρού φωτός. Αποτέλεσμα της σύγκρουσης ήταν να υποστεί υλικές ζημιές το προαναφερόμενο αυτοκίνητο και να τραυματιστεί ο ενάγων. Συγκεκριμένα αυτός υπέστη ευθυσμό της αυχενικής μοίρας σπονδυλικής στήλης και στένωση Α5 α Α6 διαστήματος. Η ένδικη σύγκρουση οφείλεται αποκλειστικά σε υπαιτιότητα της οδηγού του με αριθμό κυκλοφορίας ΥΖΚ Π Ι.Χ. Ε αυτοκινήτου Ν. Λ., συνισταμένης αυτής στο ότι δεν οδηγούσε αυτό με σύνεση και προσοχή, την οποία όφειλε και μπορούσε να καταβάλει όπως κάθε συνετή οδηγός και δεν ρύθμισε την ταχύτητα του, ώστε να είναι σε θέση να διακόψει την πορεία του μπροστά από κάθε εμπόδιο που μπορούσε να προβλεφθεί και βρισκόταν εμπροσθεν της στην οδό και δεν είχε τον έλεγχο αυτού ώστε να προβεί στους απαιτούμενους χειρισμούς προς αποφυγή της σύγκρουσης, με συνέπεια να προσκρούσει στο αυτοκίνητο του ενάγοντος που είχε διακόψει προσωρινά την πορεία του προ ερυθρού φωτός σηματοδότη. Στην αμελή αυτή συμπεριφορά της οδηγού Ν. Λ. συνέβαλε και το γεγονός ότι αυτή βρισκόταν σε κατάσταση μέθης, η οποία επηρέασε την ικανότητα της προς οδήγηση. Σημειώνεται ότι αυτή μετά το ατύχημα υποβλήθηκε με ηλεκτρονική συσκευή αλκοολομέτρου σε εξέταση και διαπιστώθηκε περιεκτικότητα οινόπνεύματος στον οργανισμό της κατά τις πρώτη και δεύτερη μετρήσεις σε ποσοστό 0,71 χιλιοστά του γραμμαρίου ανά λίτρο εκπνεόμενου αέρα (βλ. την από 08-07-2006 έκθεση εξέτασης οδηγού με ηλεκτρονική συσκευή για προσδιορισμό αλκοόλης και δύο ταινίες μέτρησης). Η υπαιτιότητα της οδηγού Ν. Λ. συνομολογείται από την δεύτερη εναγόμενη. Στην επέλευση της σύγκρουσης δεν συνετέλεσε υπαίτια συμπεριφορά του ενάγοντος, καθόσον αυτός οδηγούσε το αυτοκίνητο του με προσοχή και η προσωρινή διακοπή της πορείας αυτού ήταν δικαιολογημένη λόγω του ότι, όπως προαναφέρθηκε, ο φωτεινός σηματοδότης που είχε στην πορεία του είχε ένδειξη ερυθρού φωτός και δεν μπορούσε να προβεί σε οποιαδήποτε αποφευκτική της πρόσκρουσης ενέργεια.

Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι το με αριθμό κυκλοφορίας ΝΑ Ι.Χ.Ε αυτοκίνητο του ενάγοντος, εργοστασίου κατασκευής TOYOTA, τύπου STARLET, που κυκλοφόρησε πρώτη φορά την 16-07-1981 (βλ. προσκομιζόμενο φωτοαντίγραφο της άδειας κυκλοφορίας), είχε αγοραία αξία προ της σύγκρουσης

1.000,00 € (βλ. κατάθεση μάρτυρα απόδειξης σε ταυτόριθμα πρακτικά). Η δεύτερη εναγόμενη ισχυρίζεται ότι η αξία αυτού ήταν 300,00 € έως 400,00 €, πλην όμως δεν απέδειξε τον ισχυρισμό της με έγγραφα ή μάρτυρα. Συνεπεία της πρόσκρουσης το προαναφερόμενο αυτοκίνητο υπέστη ζημίες και βλάβες στην οπίσθια θύρα, οπίσθιο προφυλακτήρα, οπίσθια πλευρά, οπίσθιο αριστερό φτερό, οπίσθια αριστερή θύρα, οπίσθιο αριστερό φανό, στην λαμαρίνα οροφής αμαξώματος, για την αποκατάσταση των οποίων, σύμφωνα με την 086/2006 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του ιδιώτη πραγματογνώμονα Α. Β. που συντάχθηκε κατ' εντολή του ενάγοντος, απαιτείτο δαπάνη συνολικού ποσού με ΦΠΑ 3.397,45 (2.855,00 € + 542,45 € ΦΠΑ) και ειδικότερα για αγορά ανταλλακτικών το συνολικό ποσό των 915,00 € και για αμοιβή εργασιών επισκευής (φανοποιού, μηχανικού, ηλεκτρολόγου και βαφέα) το συνολικό ποσό των 1.940,00 €. Η επισκευή όμως αυτού θεωρείται από οικονομικής άποψης ασύμφορη, ενόψει του ότι το ανωτέρω ποσό που απαιτείται για την αποκατάσταση των βλαβών που υπέστη υπερβαίνει την αξία που είχε αυτό προ του ατυχήματος. Επομένως, το αυτοκίνητο υπέστη ολοσχερή καταστροφή, όπως άλλωστε συνομολογείται και από την δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική. Ο ενάγων μετά από ακινητοποίηση του, την 03-05-2007 παρέδωσε αυτό στην εταιρία με την επωνυμία «ΑΦΟΙ Κ. ΑΒΕΕ & ΝΕ» για καταστροφή και εκδόθηκε από την Εναλλακτική Διαχείριση Οχημάτων Ελλάδος (Ε.Δ.Ο.Ε) το 19876/11-05-2007 πιστοποιητικό καταστροφής και την 16-05-2007 κατέθεσε τις πινακίδες κυκλοφορίας αυτού στη ΝΑ Θεσσαλονίκης, Διεύθυνση Μεταφορών και Επικοινωνιών (βλ. προσκομιζόμενο σχετικό πιστοποιητικό καταστροφής της ΑΦΟΙ Κ. ΑΒΕΕ). Συνεπώς, η ζημία που υπέστη ο ενάγων από την ως άνω αιτία είναι 1.000,00 α. Αυτός συνεπεία της ανωτέρω πρόσκρουσης δαπάνησε για τη σύνταξη της ως άνω πραγματογνωμοσύνης το ποσό των 476.00Π με ΦΠΑ (βλ. την 0674/27-11-2007 απόδειξη παροχής υπηρεσιών που εκδόθηκε από τον Α. Β., Γραφείο πραγματογνωμόνων α Εκτιμητών Ερευνητών α Διακανονιστών ζημιών). Περαιτέρω, εξαιτίας της πρόσκρουσης καταστράφηκε ο φορητός υπολογιστής του ενάγοντος, που βρισκόταν στο πορτ - μπαγκάζ του αυτοκινήτου του αξίας 1.000,00 € (βλ. κατάθεση μάρτυρα απόδειξης σε ταυτόριθμα πρακτικά). Ο προαναφερόμενος επικαλείται ότι συνεπεία της στέρξης του αυτοκινήτου του δαπάνησε το συνολικό ποσό των 89,11 α, για μίσθωση ΤΑΞΙ δύο φορές την 15-12-2005, στις 16-12-2005, τρεις φορές την 28-12-2005, τρεις φορές την 29-12-2005, δύο φορές την 30-12-2005, την 31-12-2005, την 20-01- 2006 και 06-02-2006 και προσκομίζει αντίστοιχες αποδείξεις ταμειακής μηχανής εκμεταλλευτών ΤΑΞΙ, από αυτές όμως δεν προκύπτει ότι η μίσθωση έγινε από αυτόν και ο μάρτυρας απόδειξης περί του κονδυλίου αυτού κατέθεσε αόριστα «στο εργοτάξιο ερχόταν με ταξί και συνήθως κλείνεις ραντεβού για τέτοιες διαδρομές» χωρίς οποιαδήποτε αναφορά πόσες φορές μίσθωσε ταξί ο ενάγων, συνεπώς το κονδύλιο αυτό κρίνεται αβάσιμο. Περαιτέρω, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε το ατύχημα, τον βαθμό του πταίσματος της οδηγού του ζημιογόνου αυτοκινήτου, την έκταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων από την ολική καταστροφή του αυτοκινήτου του, την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων μερών, πλην της δεύτερης εναγόμενης ασφαλιστικής εταιρίας της οποίας η ευθύνη είναι εγγυητική, κρίνει μετά τη στάθμιση των ανωτέρω κατά νόμο στοιχείων (ΑΚ 932) ότι πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που

υπέστη το ποσό 1.500,00 €, απορριπτόμενης της αγωγής ως προς το επιπλέον αιτούμενο ποσό ως ουσιαστικά αβάσιμης.

Συνακόλουθα με τα ανωτέρω, πρέπει η κύρια αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και να υποχρεωθούν οι δεύτερη και τρίτη εναγόμενες να καταβάλλουν στον ενάγοντα σε ολόκληρο η κάθε μια το συνολικό ποσό των 3.976,00 (1.000,00 € + 476,00 € + 1.000,00 € + 1.500,00 €) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Όσον αφορά το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της παρούσας προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επιβράδυνση της εκτέλεσης της είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα (άρθρο 908 παρ. 1 δ' του ΚΠολΔ), γι' αυτό πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό κατά το διαλαμβανόμενο στο διατακτικό ποσό. Τέλος, πρέπει, μετά από σχετικό αίτημα, να καταδικαστούν οι δεύτερη και τρίτη εναγόμενες στη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος (αρθρ. 176,191 παρ. 2ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

Αποδείχθηκε περαιτέρω όσον αφορά την από 14-02-2008 παρεμπόμπουσα αγωγή ότι, μετά από πρόταση έκδοσης ασφαλιστηρίου συμβολαίου του μη διαδίκου Χ. Μ. προς την παρεμπιπτόντως ενάγουσα ανώνυμη ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «ΙΝΤΕΡΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΗΜΙΩΝ Α.Ε.», η οποία έγινε αποδεκτή από την τελευταία, καταρτίστηκε το/30-11-2005 ασφαλιστήριο συμβόλαιο υποχρεωτικής αστικής ευθύνης και συμπληρωματικών καλύψεων του με αριθμό κυκλοφορίας ΥΖΚ ΙΧΕ αυτοκινήτου, εργοστασίου κατασκευής SUZUKI VITARA, κατασκευής έτους 1998, ιδιοκτησίας της δεύτερης παρεμπιπτόντως εναγόμενης εταιρίας με την επωνυμία «Π. ΕΠΕ», με το οποίο η ασφαλιστική ανέλαβε αντί ασφαλιστρών την κάλυψη των ζημιών τρίτων προσώπων που τυχόν προκαλούσε με την κυκλοφορία του το ως άνω αυτοκίνητο από το μεσημέρι της 01-12-2005 έως το μεσημέρι της 01-06-2006. Στο ασφαλιστήριο αυτό ως ασφαλισμένη αναγράφεται η προαναφερόμενη παρεμπιπτόντως εναγόμενη Ε.Π.Ε. Με το ανωτέρω συμφωνήθηκε ότι η ασφαλιστική σύμβαση διέπεται από τις διατάξεις του Ν. 489/1976 της Υ.Α. Κ4/585/78 ΦΕΚ 795, η οποία εκδόθηκε με εξουσιοδότηση της παρ. 7 του αρ. 6 του Ν. 489/1976, του Ν. 2496/1997, όπου δεν τροποποιείται από τους ως άνω ειδικούς Νόμους, το Ν.Δ. 400/70 και τους συνημμένους Ασφαλιστικούς Όρους (Γενικούς, Ειδικούς και συμπληρωματικών καλύψεων) και αποτελούν το ενιαίο σύνολο της ασφαλιστικής σύμβασης. Στο τμήμα 14 της σύμβασης αναφέρονται ως προς τις γενικές εξαιρέσεις στο άρθρο 8, σύμφωνα με το άρθρο 25 περ. 8 της Υ.Α. Κ4/585/78 ΦΕΚ, ότι αποκλείονται της ασφάλισης ζημίες προξενούμενες κατά το χρόνο που ο οδηγός του αυτοκινήτου τελούσε υπό την επίδραση οινόπνευματος ή τοξικών ουσιών, κατά την έννοια και τις προϋποθέσεις του άρθρου 42 του Κ.Ο.Κ. Ο όρος αυτός και το ως άνω άρθρο της Κ4/585/78 έχουν ενσωματωθεί στην ασφαλιστική σύμβαση και έχουν αποκτήσει συμβατική ισχύ. Το περιεχόμενο των γενικών όρων της ανωτέρω απόφασης είναι δεσμευτικό για τα συμβαλλόμενα μέρη, εφόσον το αποδέχθηκαν έστω και αν δεν υπάρχει η υπογραφή της ασφαλισμένης καθόσον παραλήφθηκαν το ειδικό σήμα ασφάλισης Π βεβαίωσης και καταβλήθηκαν τα ασφάλιστρα. Από τα ίδια ως άνω αποδειχθέντα περιστατικά προέκυψε ότι η οδηγός του ασφαλισμένου αυτοκινήτου κατά το χρόνο

της σύγκρουσης τελούσε υπό την επίδραση οινόπνευματος, καθόσον σε εξέταση που έγινε σε εκπνεόμενο αέρα αυτής, με ηλεκτρονική συσκευή αλκοολομέτρου, διαπιστώθηκε περιεκτικότητα οινόπνευματος στον οργανισμό της κατά τις πρώτη και δεύτερη μετρήσεις σε ποσοστό 0,71 χιλιοστά του γραμμαρίου ανά λίτρο εκπνεόμενου αέρα (βλ. την από 08-07-2006 έκθεση εξέτασης οδηγού με ηλεκτρονική συσκευή για προσδιορισμό αλκοόλης και δύο ταινίες μέτρησης). Όπως δε αποδείχθηκε η κατάσταση αυτή της οδηγού συνδέεται αιτιωδώς με την σύγκρουση και την ζημία του ενάγοντος της κύριας αγωγής. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι με το υπ' αριθ. 004173 μισθωτήριο συμβόλαιο ο Χ. Μ. είχε μισθώσει από την δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγομένη, η οποία όπως αποδείχθηκε διατηρεί επιχείρηση εκμίσθωσης αυτοκινήτων, το με αριθμό κυκλοφορίας ΥΖΚ Π Ι.Χ.Ε ζημιογόνο αυτοκίνητο, αρχικά για το χρονικό διάστημα από 08-01-2001 έως 07-02-2001, κατόπιν έως την 08-05-2001 και ακολούθως έως την 31-12-2001. Αυτός εξακολουθούσε να το χρησιμοποιεί και μετέπειτα κατά τον χρόνο του ατυχήματος με τη θέληση της δεύτερης παρεμπιπτόντως εναγομένης, παρά τα αντίθετα υποστηριζόμενα από την τελευταία περί δια της βίας κατάληψη της κατοχής αυτού μετά την 31-12-2001 τα οποία κρίνονται μη πειστικά, όπως και όσα σχετικά με αυτά κατέθεσε ο μάρτυρας ανταπόδειξης. Στην κρίση αυτή άγεται το Δικαστήριο αφενός μεν από το γεγονός ότι η δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγομένη δεν προέβη σε οποιαδήποτε εξώδικη ή δικαστική ενέργεια προκειμένου να της επιστραφεί το αυτοκίνητο, παρά μόνο μετά το ένδικο ατύχημα και αφού προηγήθηκε δια τηλεφώνου όχληση αυτής από τον ενάγοντα της κύριας αγωγής κατέθεσε έγκληση σε βάρος του Χ. Μ. για υπεξαίρεση, αφετέρου δε από το ότι ο τελευταίος, ως λήπτης ασφάλισης, πρότεινε στην παρεμπιπτόντως ενάγουσα την ασφάλιση του ανωτέρω αυτοκινήτου με ασφαλιζόμενο πρόσωπο την δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγομένη. Από τα ίδια ως άνω περιστατικά αποδεικνύεται ότι ο Χ. Μ. ήταν αυτός που παραχώρησε την οδήγηση του ζημιογόνου αυτοκινήτου στην Ν. Λ.. Από την κατάθεση δε του μάρτυρα ανταπόδειξης προέκυψε ότι η ασφαλισμένη δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγομένη δεν γνώριζε ότι η προαναφερόμενη οδηγός οδηγούσε το αυτοκίνητο υπό την επίδραση οινόπνευματος. Συνακόλουθα με τα ανωτέρω και όσα εκτίθενται στη μείζονα νομική σκέψη, η προαναφερόμενη εναγομένη κυρία του ζημιογόνου αυτοκινήτου δεν βαρύνεται με υπαιτιότητα σε σχέση με το γεγονός ότι η Ν. Λ. οδηγός του ανωτέρω, βρισκόταν κατά τον χρόνο του ατυχήματος υπό την επίδραση οινόπνευματος, γενομένου δεκτού του σχετικού ισχυρισμού της εναγομένης Ε.Π.Ε ως βάσιμου. Επομένως, η παρεμπιπτόντως ενάγουσα δεν δικαιούται να στρέφεται αναγωγικά κατά της δεύτερης παρεμπιπτόντως εναγομένης κυρίας και μη οδηγού του ζημιογόνου αυτοκινήτου και να αξιώνει από αυτήν να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό υποχρεωθεί αυτή να καταβάλει στον ενάγοντα της κύριας αγωγής και ως εκ τούτου πρέπει η παρεμπιπτόντως αγωγή να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τέλος, μετά από σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστεί η παρεμπιπτόντως ενάγουσα στη δικαστική δαπάνη της παρεμπιπτόντως εναγομένης (αρθρ. 176,191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Κηρύσσει απαραίδεκτη τη συζήτηση της από 29-11-2007 κύριας αγωγής και της

από 14-02-2008 παρεμπίπτουσας αγωγής ως προς την πρώτη εναγόμενη και πρώτη παρεμπιπτόντως εναγομένη Ν. Λ. αντίστοιχα.

Συνεκδικάζει την από 29-11-2007 κύρια αγωγή και την από 14-02-2008 παρεμπίπτουσα αγωγή αντιμωλία λοιπών διαδίκων.

A. ΚΥΡΙΑ ΑΓΩΓΗ

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει τις δεύτερη και τρίτη εναγόμενες να καταβάλουν σε ολόκληρο η κάθε μια στον ενάγοντα Ε. Χ. το ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων εβδομήντα έξη (3.976,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Κηρύσσει την παρούσα προσωρινά εκτελεστή κατά το ποσό των δύο χιλιάδων (2.000,00) ευρώ.

Καταδικάζει τις δεύτερη και τρίτη εναγόμενες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του κυρίως ενάγοντος, τα οποία ορίζει σε τριακόσια (300,00) ευρώ.

B. ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΥΣΑ ΑΓΩΓΗ Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Απορρίπτει αυτήν ως προς την δεύτερη παρεμπιπτόντως εναγομένη.

Καταδικάζει την παρεμπιπτόντως ενάγουσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της προαναφερόμενης παρεμπιπτόντως εναγομένης, τα οποία ορίζει στο ποσό των εκατό ογδόντα (180,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, στη Θεσσαλονίκη, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, την 29 Μαΐου 2009.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ